

Mijn leven – tot dusver

Are you hungry, for a little more than what you've had before?

Are you hungry, for a taste of life to whet your appetite?

Are you hungry?

KOSHEEN – *Hungry*

Ik wil niet zeggen dat ik tot mijn zestiende een geweldig leven heb gehad. Maar het was wel een normáál leven.

Adrian Mayfield, over hem viel niet veel te vertellen: zoon van Jack en Elspeth Mayfield, het eeuwige kleine broertje van Mary Ann die het zou gaan maken in het theater, beste vriend van Peter – alias Gloria – Durmond. Hij had problemen, maar iedereen in ons buurtje had problemen. Wie in Oost-Londen woont, zwemt nu eenmaal niet in het geld.

Dat was met ons ook het geval, toen pa ging drinken en ma ervandoor ging. We reddten het – maar ook maar net – met wat pa's kroeg opbracht. Pas toen de kroeg verkocht werd, begonnen voor mij de problemen.

Ik liet mijn beste vriend Gloria achter en besepte pas bij ons afscheid wat dat 'beste vriend' had betekend.

Hij was mijn eerste liefde geweest.

Goed, je kunt jezelf nog lang voor de gek houden. Het lukte mij tot de morgen dat Augustus Trops Victor Procopius' Herenmodepaleis binnenwaggelde en een groen kostuum bestelde. 's Mans om-

vang zorgde ervoor dat we in de paskamer heel wat werk aan hem hadden, maar Trops scheen dat niet erg te vinden. Nadat ik hem een morgen met meetlinten en spelden van dienst was geweest, besloot hij dat de service nog verder moest gaan en duwde mijn hand in zijn kruis. Het kwam hem op een venijnige trap tegen zijn schenen te staan. Genoeg om zijn hand op afstand te houden, maar niet genoeg om hetzelfde met mijn gedachten te doen.

Londen had meer verrassingen à la Augustus Trops voor me in petto. Overal waar ik keek, ontdekte ik jongens die me aan het denken zetten: een groepje opgedofte jongenshoeren in de *Empire*, een Italiaanse ober op een fiets, een acteur in een *omnibus*...

Ik keek ze stiekem na, vervloekte hen en mezelf en keek nog een keer.

Waarschijnlijk was het bij kijken gebleven, als Augustus Trops niet opnieuw in mijn leven was gekomen.

Ik had het voor elkaar gekregen door Victor Procopius ontslagen te worden, en hoewel ik daar eerst best tevreden over was, nam die tevredenheid af naarmate mijn portemonnee leger werd. Toen de honger het van mijn eergevoel had gewonnen, klopte ik op Trops' deur en bood me aan als schildersmodel.

Het had daarbij moeten blijven, maar de volgende nacht trok ik voor een paar *shilling* al mijn kleren uit in Trops' bed. Ik deed het voor het geld, omdat ik hem aardig vond, omdat ik aangeschoten was – en vervloekte mezelf de volgende morgen.

Als ik Trops' huis die ochtend de rug had toegekeerd, was alles waarschijnlijk bij het oude gebleven, maar Trops had andere plannen met me. Hij nam me mee naar Camelot House, waar ik Vincent Farley en zijn nichtje Imogen ontmoette, en naar het Café Royal, waar ik Oscar Wilde, Bosie Douglas, Robbie Ross en de rest van de purperen hofhouding leerde kennen. Hij veranderde mijn leven.

Ik moet bekennen dat ik aanvankelijk meer oog had voor Bosie dan voor Vincent. Geen wonder als je bedenkt dat Bosie een knappe, blonde sprookjesprins met poëzieplaatjesblauwe ogen was en Vincent een verlegen, gereserveerde kunstschilder met een rond gezicht.

Van Bosie droomde ik 's nachts in het bed op de krakkemik-kige zolderkamer die ik had gehuurd, bij Vincent bracht ik veilige, voorspelbare ochtenden door in zijn atelier. Imogen las ons gedichten voor over de *Lady van Shalott* en verhalen die ze zelf geschreven had. Ik leerde haar en haar oom kennen en voelde me thuis bij hen, maar verlangde naar meer. Naar avontuur, geld, de Grote Liefde.

Wel, als avontuur onzekerheid, angst en eenzaamheid inhoudt, heb ik dat zeker gekregen. Tot eind juli verdiende ik mijn geld met poseerwerk. Geen vetpot, maar genoeg om in leven te blijven. Waar ik echter niet aan gedacht had, was dat kunstenaars ook met vakantie gaan en ik de hele augustusmaand en een deel van september zonder werk zou zitten.

Ik had ervoor kunnen kiezen het baantje aan te nemen dat ma voor me uitgekozen had, en me levend te laten begraven op de kantoorafdeling van Jay's Rouwwarenhuis. In plaats daarvan belde ik aan bij Little College Street 13, het adres dat ik van Charles Parker, een van de hoeren uit de Empire, had gekregen.

Wat zich achter de gesloten gordijnen van dit huis afspeelde, had ik gehoord van Rita, een jeugdvriendin die zich op rode schoentjes op het verkeerde pad had begeven. Er viel Groot Geld te verdienen aan kerels zoals Trops. En geld was wat ik nodig had. Geld en gezelschap, al was dat van bedenkelijk allooi.

Ik bezocht de theekransjes van Alfred Taylor, pooier, en ontmoette daar onder anderen Bob Cliburn, William Allen en Alfred Wood: hoeren en afpersers.

Ze vertelden me over hun slachtoffers, die ze chanteerden met gestolen brieven en dagboeken. Van Bob Cliburn hoorde ik hoe hij samen met Alfie en William Oscar Wilde had gechanteerd met een liefdesbrief aan Bosie. Ze waren behoorlijk trots op zo'n beroemd slachtoffer, een slachtoffer dat dik zou betalen bovendien.

Ik had in Camelot House kennisgemaakt met Bosies vader, de markies van Queensberry, een heethoofdige aap van een man wiens enige levensdoel het bewerkstelligen van de ondergang van zijn zoons minnaar scheen te zijn.

Hij had een medestander gevonden in Stuart Farley, Vincents oudere broer die Vincents vriendschap met Oscar Wilde met lede ogen aanzag.

Vanwege de Queensberry-connectie had Bob belangstelling voor Stuarts huis en vooral de inhoud van afgesloten bureaus, laden en kasten. En omdat ik Camelot House vanbinnen kende, dwongen ze mij om mee te gaan.

Onze inbraak liep bijna fout af toen Palmtree, Stuarts sinistere butler en vertrouwensman, ons betrapte. We wisten maar net te ontkomen, Bob met een stapeltje brieven van Queensberry in zijn zak, ik met Vincents dagboek, dat ik in het geheim in mijn borstzak had laten glippen. Hij noch ik had toen enig vermoeden hoe belangrijk dat kleine boekje later voor ons zou worden.

De rest van de zomer zocht ik mijn toevlucht in Vincents veilige wereld van Kunst en Rijkdom. Ik bespioneerde hem onder de lakens van mijn bed, waar ik zijn dagboek en mezelf verstopte als ik even niet aan Little College Street wilde denken. Ik leerde hem kennen en ik leerde van hem houden.

Aan mijn bizarre zomer kwam een eind toen eerst Augustus Trops terugkeerde naar Londen en daarna de rest van de purperen hofhouding. De poorten van Camelot gingen weer voor me open en daar zag ik Vincent terug, en Bosie Douglas.

Bosie deed me de eer aan me voor het eerst op te merken. Onder het oog van een afkeurende Vincent nodigde hij me uit een dag met hem door te brengen.

Die dag werd een dag én een nacht, een geweldige nacht in het *Savoy Hotel*, die abrupt eindigde met een van Bosies beruchte driftbuien.

Ik vluchtte het hotel uit naar de afspraak die onze ruzie had veroorzaakt: het doktersbezoek van mijn zus Mary Ann. Ze had al maanden bij zangsolo's last van haar ademhaling en pa, altijd geneigd het ergste te denken, vreesde dat ze tuberculose had. Hij gaf zichzelf de schuld – hij had immers beter voor ons moeten zorgen –

en bezwoer geen druppel meer te drinken en zich aan te sluiten bij het Leger des Heils.

We kenden pa's gevoel voor drama en hechtten weinig waarde aan zijn belofte.

De dokter sprak geen doodvonnis over Mary Ann uit, maar wel over haar dromen: ze was niet sterk genoeg voor een carrière als ster. Haar toekomst lag in bijrolletjes, een plaatsje achter op het toneel.

We raakten die dag allebei een paar mooie dromen kwijt.

De ruzie met Bosie had ervoor gezorgd dat ik nooit meer een hoer genoemd wilde worden. Ik probeerde mijn geld met poseerwerk te verdienen en meed Little College Street 13 voortaan als de pest. Ik was terug in Camelot House, maar de dingen waren daar niet meer zoals ze geweest waren. Vincent deed vreemd.

Hij behandelde me als een indringer in zijn huis. Tijdens de poseersessies werd er niet meer gepraat. Het enige wat hij tegen me zei, waren commando's als: 'Houd je stil, kijk voor je.'

Ik wist dat hij Trops en mij voor de vakantie had zien kussen. Die kus was voor hem reden genoeg om van me te walgen.

Ik was niet de enige die leed onder Vincents eigenaardige gedrag. Tijdens een lunch in het Café Royal kreeg Vincent nog net geen ruzie met Oscar Wilde over de *Griekse liefde*, de jongensliefde. Volgens Vincent kon die liefde enkel uitlopen op verdriet, ellende en dood. Hij doelde op Francis, Bosies broer, die volgens de geruchten de minnaar van premier Rosebery geweest zou zijn en zichzelf door het hoofd had geschoten. Het verhaal – verteld door Stuart, die getuige van het drama was geweest – had Vincent misselijk gemaakt, en in het Café werd hij er letterlijk niet goed van.

Ik hielp hem samen met Robert Ross naar een zaaltje waar hij bij kon komen. Het werd een vreemde middag, waarbij Robbie hem woorden uit de mond leek te willen kijken die Vincent niet wilde zeggen. Ook de volgende dag, toen ik Vincent in zijn atelier bezocht, bleven er onuitgesproken woorden tussen ons in hangen. Ik wist niets anders te doen dan zijn hand te pakken om hem zo op zijn gemak te stellen.

Helaas opende Palmtree toen de deur van het atelier.

Toen ik Camelot House verliet, was dat voor langere tijd. Vincent vertrok voor een expositie naar Parijs en alles wat onuitgesproken was, zou onuitgesproken blijven.

Op weg naar huis merkte ik dat ik een schaduw had, een schaduw met de naam Palmtree. Hij wilde me spreken. Queensberry en Stuart hadden na de dood van Francis Douglas hun krachten gebundeld. Queensberry om Bosie te redden, Stuart om Vincent te beschermen. Ze wilden Oscar Wilde voor het gerecht dagen en hadden getuigenverklaringen nodig om hem in diskrediet te brengen.

Palmtree zag mij als een geschikte getuige. Hij had belastende informatie over me – de inbraak – en dacht me met de nodige dreigementen en wat geld wel over te kunnen halen.

Maar ik was geen hoer meer en niet langer te koop. Ik weigerde, ook al wist ik dat dat betekende dat ik me nooit meer in Camelot House zou kunnen vertonen.

Dat ik op de avond van de vijfde november – *Guy Fawkes Night* – toch op weg was naar het huis van de Farleys, was de schuld van Augustus Trops. Hij had gezien dat ik neerslachtig en hangerig was en dacht me een leuke verrassing te bezorgen: Vincents afscheidsfeestje.

Zodoende was ik getuige van de feestelijke verbranding van een Guy Fawkes-pop, gekleed in Vincents oude kostuum, met Palmtree aan mijn zij. Ik weigerde hem voor de laatste keer mijn medewerking.

‘Dan zul jij ook branden,’ voorspelde hij.

Ik zocht een plekje in de tuin waar ik in mijn eentje kon roken, onzichtbaar voor Palmtree en de gasten, maar vond daar Vincent. Hij rookte ook, een opiumsigaret, en leek zich niet thuis te voelen op zijn eigen feestje.

Hij had me iets te vertellen. Iets waar hij dankzij de opium eindelijk de juiste woorden voor vond.

Het waren zeven verbijsterende woorden: ‘Ik hou van je. Het spijt me.’

Thuiskomen

*Nicht da ist man dabeim, wo man seinen Wohnsitz bat,
sondern wo man verstanden wird.*

Christian Morgenstern

BOEKHANDEL VROLIJK

&

WWW.VROLIJK.NU

I

*De eerste dag van een nieuw leven – Papieren rozen – De Eros
van Piccadilly: een prutser! – Spoken uit het verleden*

Op de morgen na Guy Fawkes Night werd ik wakker zonder 'o... hell'-gevoel, maar wel met het sterke vermoeden dat ik iets belangrijks vergeten was. Ik kon maar niet bedenken waarom ik zo idioot gelukkig was.

Het leek een gewone dag: grijs, een beetje druilerig, met de geur van de Guy Fawkes Night-vuren nog in de lucht. Brandlucht. Kruit en vuurwerk.

Het had allemaal iets te maken met dat gelukkige gevoel. Als ik me nu maar kon herinneren wat...

Toen dook er als een duveltje uit een doosje een Guy Fawkes-pop in mijn herinnering op. Ik zag hem in een oud pak van Vincent Farley op een brandstapel in vlammen opgaan. In mijn hoofd klonken de ongelofelijke woorden die Vincent gisteravond zo verontschuldigend had uitgesproken: 'Ik hou van je. Het spijt me.'

Ik hou van je. Ik hou van je! Ik hou van je!!! Vreugde en Blijdschap probeerden me met vrolijke vingers uit bed te kietelen, maar ik bleef liggen en kon alleen maar denken: het is wáár. En daarna: of toch niet?

We hadden opiumsigaretten gerookt, Vincent en ik, en ik wist uit ervaring wat voor grapjes die dingen met je geheugen konden uithalen. Voor hetzelfde geld had Vincent me verteld dat hij blij was naar Parijs te gaan, omdat hij me dan een paar weken niet hoefde te zien. Dat 'ik hou van je' was misschien niets meer geweest dan een sliertje opiumrook dat m'n hersens binnengekronkeld was. Maar misschien ook niet...

De ellende was dat ik daar geen zekerheid over zou hebben tot Vincents beloofde brief zou arriveren. Wat nog dagen kon duren als hij in Frankrijk werd gepost. Barst.

Ik gooide de dekens van me af. Het was in de kamer net zo kil als op andere morgens en dat maakte het nog moeilijker te geloven dat dit een speciale dag was. De eerste dag van de rest van mijn leven. Pardon, de eerste dag van een níeuw leven.

Ik sneed een boterham en ontbeet in mijn nachthemd. Ondertussen probeerde ik na te denken.

Om zekerheid te krijgen, zou ik naar Robbie kunnen gaan, omdat die de indruk had gewekt iets te weten van Vincents geheimen. Maar nee, Vincent had me gezegd niemand iets te vertellen. Als hij dat tenminste gezegd had...

Geërgerd propte ik de rest van mijn boterham in mijn mond en ging me aankleden. Hier kwam ik niet verder mee. Twijfelen, piekeren, jezelf blij maken met een dooie mus, je afvragen of die mus wel echt dood was, daar schoot je niks mee op.

Ik kon maar beter gaan lopen, zoals ik dat voor de vakantie ook gedaan had om niet te hoeven denken. Een fikse ochtendwandeling zou me in staat stellen Vincent en alles wat er gisteravond gebeurd was, uit mijn hoofd te zetten tot er zekerheid kwam.

Mooi voornemen, Adrian Mayfield. Ik stapte de deur uit, begon te lopen en dacht vervolgens aan niets anders dan Vincent Farley, zeker anderhalf uur lang.

Heel *Sobo* leek bevolkt te zijn door mannen die elkaar af wilden troeven in een 'wie-lijkt-het-meest-op-Vincent-Farley?'-verkiezing. Ze liepen voor me over straat op precies dezelfde manier als Vincent altijd liep, of staarden me vanuit portieken aan met zín frons. Ik zag er zelfs een uit een kapperszaak komen met Vincents donkere, krullende haar.

Om hun te ontlopen, besloot ik naar Bond Street te gaan, een chique winkelstraat die een publiek trok van louter rijke, koopzieke vrouwen die vást niet op Vincent zouden lijken. Het was vergeefse moeite. In een etalage van een hoedenwinkel zag ik precies de hoed die Vincent meestal droeg. Iets verderop passeerde ik een

apothek die me herinnerde aan het *laudanum* dat Vincent de laatste dagen gedronken had om zijn zenuwen te kalmeren. Ik begon iets harder te lopen, op de vlucht voor prettige en onprettige herinneringen. Twee dames, zo behangen met bont en sieraden dat je je afvroeg wat ze hier nog deden, bleven vlak voor me stilstaan en wazen naar de etalage van een kunsthedelaar, waarin een schilderij van een Egyptische farao stond tentoongesteld.

‘Zie je dat, Margaret? Ik probeer Frederick al weken over te halen het voor me te kopen. Wist je trouwens dat hij nu in Parijs exposeert, Vincent Farley?’

Ik gaf het op en droop met een hoofd vol Vincent af richting Piccadilly.

Zonder echt op het verkeer te letten, stak ik de rotonde over en bleef staan bij de fontein midden op Piccadilly Circus, waar een aluminium *Eros* zijn pijlen afschoot over de hoofden van koetsiers en omnibuspassagiers. Ik stelde hem in gedachten de vragen die me bezighielden.

En, Eros, heb je raak of mis geschoten? En als je raak geschoten hebt, wie heb je dan geraakt? Vincent? Ons allebei? Of alleen mij?

Het beeld antwoordde niet en richtte zijn pijl op een oude bloemenverkoopster die met haar mand aan de arm teruggeschuifeld kwam van een plaspauze. De prutser.

‘Bloemen, m’neer? Uchum.’

Ik hoorde een dwingend kuchje ter hoogte van mijn knieën en keek omlaag. Daar zat, weggedoken onder een grote mannenpet, een andere bloemenverkoopster die de najaarskou trotseerde. In haar in *mitaines* gestoken handen hield ze een met mos gevulde mand vol kleine rozencorsages.

‘Een bloemetje voor uw meisje, m’neer? Een mooie roos? Vooruit, m’neer, u bent verliefd, dat kan ik zien. Koop een van mijn rozen, m’neer. Ze verwelken nooit.’

Ze haalde met stompe, maar handige vingers een corsage uit de mand en hield hem me voor. Pas nu zag ik dat de rozen niet echt waren. Ze waren gemaakt van dun stijfelpapier, zo knap en verfijnd dat ze nog mooier waren dan echte rozen. De bloemblaadjes waren

bijna doorzichtig en hadden zachte, melkachtige kleuren: wit, geel en roze. De stengels waren omwikkeld met lint en hadden frisgroene blaadjes, waar met een mesje nerven in gekerfd waren. Het waren volmaakte rozen: de droom van een kweker, geperfectioneerd door een kunstenaar. Als Trops ze gezien had, zou hij er armenvol van gekocht hebben.

‘Ze zijn maar ’n *halfpenny* per stuk, m’neer. En denk eraan: elke roos die je aan de voeten van Eros koopt, brengt geluk!’

Ik hoefde niet overgehaald te worden. Ze had gelijk, ik was verliefd, en verliefde mensen wilden geluk, rozen, hele manden vol!

Ik schudde mijn portemonnee leeg en legde de inhoud op de stoep voor haar voeten. ‘Zo, kijk maar eens hoeveel rozen dat zijn.’

Ze zette grote ogen op en begon, even handig als ze daarnet een roosje uit de mand gevist had, mijn *penny*'s te tellen. ‘Dank u, m’neer... vijf, tien, twintig... dat zijn veertig rozen, m’neer.’

Ik zocht op mijn gemak mijn rozen uit: tien roze, tien witte en twintig gele. Het waren er zo veel dat ik ze nauwelijks in mijn handen kon houden, maar dat gaf niet. Hoe meer rozen, hoe meer geluk. Aan de voeten van Eros deed ik een stille, plechtige belofte. Als er vanavond een brief van Vincent op me lag te wachten, zou ik hem elke dag een brief met een roos sturen. Een papieren roos uit Londen voor mijn allerliefste in Parijs.

Alle machtig, was ik een hopeloos romantische kwal of niet?

Een glunderende bloemenverkoopster en een driekwart lege mand achterlatend, daalde ik voorzichtig de treden van de fontein af. Ik moest geen bloemen laten vallen. Het zou zonde zijn als er straatvuil op kwam.

Ik hoefde nog maar twee treden te nemen, toen een bekende stem plotseling ‘Nee, maar! Charlie!’ riep.

‘O, hell!’

In één ongecontroleerde beweging strooide ik de rozen uit over het trottoir. Witte, gele en roze bloemen dwarrelden neer en landden op de stenen, op een ouwe krant en naast een hoop paardenvijgen.

Ik bukte me om te redden wat er te redden viel en plukte een corsage tussen een paar glimmend gepoetste schoenen uit. De eige-

naar ervan knielde ook en overhandigde me een witte roos, die nu eerder grijs dan wit was.

‘Een roos voor Charlie Rosebery.’

Ik pakte hem met een zuur gezicht aan. Ik had gelijk gehad toen ik deze Eros een prutser noemde. Als zijn idee van een romantische morgen een ontmoeting met je vroegere pooier was, kon hij zijn boog beter inleveren.

Meneer Taylor stond op en keek toe hoe ik de rest van mijn rozen uit het stof redde, leunend op een elegante wandelstok als een *dandy* uit een toneelstuk. Hij droeg een lichtgrijs pak en een hoge hoed en was in een piekfijn humeurtje.

‘Rozen zijn rood en viooltjes blauw. Charlie knijpt in je portemonnee en zegt: “Ik hou van jou”,’ rijmelde hij. ‘Wat hebben we jou lang niet meer gezien, jonheer Rosebery! We waren al bang dat je iets naars overkomen was... Of dat je een gespreid bedje had gevonden in *Kensington* en je je nu te goed voor ons voelde.’ Hij lachte luchtig, alsof het allemaal maar een grapje was.

‘En nu ik je zo zie, wed ik dat het het laatste is. Zo veel rozen! Hij moet je wel erg goed betalen, Charlie!’

Ik klemde mijn vingers om de stelen van de bloemen. Ik kon hem wel slaan, maar ik dacht niet dat dat verstandig zou zijn. Uit mijn tijd in *The King’s Arms* kende ik de verhalen van meiden die hun pooier hadden laten barsten en met wie het slecht afgelopen was. Alfred Taylor was nou niet het type dat je in een achterafsteegje kreupel liet schoppen, maar ik wist dat hij wel op andere manieren onaangenaam kon worden.

Met moeite wist ik een lachje op mijn gezicht te toveren dat pijn aan mijn tanden deed, zo zoet was het. ‘Ik heb het druk gehad, Alfred.’

‘Dat zal best! Geen bezoekje kon eraf. En als ik de jongens bij je langs stuurde, was je nooit thuis. Je moet me vertellen wat je al die tijd uitgespookt hebt, Charlie!’

Hij pakte me met een vanzelfsprekende bezitterigheid bij mijn arm en leidde me bij de fontein vandaan.

‘We moeten bijpraten. Ik heb je al weken niet meer gezien, Charlie, en je weet dat ik om m’n jongens geef. Loop een stukje met me op, dan kun je me alles vertellen. Nee, ik weet het goed gemaakt:

Bob geeft 'n klein feestje met William, Freddy en de rest. Ga mee. Dan zie je de hele club weer eens.'

'Nee... maar... ik moet...'

Ik probeerde tevergeefs zijn spraakwaterval te stuiten. Het was niet de bedoeling dat ik nee zei, zo veel was duidelijk.

Misschien was het ook maar het beste om gewoon braaf mee te gaan. Ik had gisteravond al een aanbod geweigerd van een huis-knecht die mijn bloed wel kon drinken, ik had geen zin om nog meer vijanden te maken. Als ik het slim speelde, zou ik hun vragen misschien kunnen ontwijken en na vandaag voorgoed uit hun leven kunnen verdwijnen. Dan begon mijn nieuwe leven morgen in plaats van vandaag. Maar dan ook echt.

Ik volgde meneer Taylor over Piccadilly, met mijn armen vol rozen als de loopjongen van een bloemist, terwijl hij doorkletste alsof we de beste vrienden ter wereld waren.

'Wat een gelukkig toeval dat we elkaar hier troffen, hè? De jongens zullen zó verbaasd zijn als ik met je aankom! Ze zijn met z'n allen naar de rolschaatsbaan. Nee, het is niet nodig meteen al op de bus te stappen. Laten we een eindje wandelen. Piccadilly is zo heerlijk op zo'n mooie dag als vandaag.'

Ik wilde zeggen dat het mij nog niet opgevallen was dat het een mooie dag was en dat hij hem er niet mooier op maakte, maar ik hield wijselijk mijn mond. Voor meneer Taylor was Piccadilly, zo wist ik, elke dag mooi en dat kwam niet door de interessante architectuur of de smaakvolle etalages. Het waren de jongens, de geheime attractie van het trottoir.

Piccadilly was het paraderrein van de knullen die geen lijst met dure klanten hadden. Ze waren te jong, te oud, te puisterig of te beschilderd, te ordinair en misschien ook te ziek voor een klantenkring met geld en smaak. Maar ze waren goed genoeg voor dat spelletje van kijken, keuren en toch maar niet kopen, dat een wandelingetje door het centrum van Londen nét dat pikante tintje gaf.

Maar niet voor mij. Ik kuierde, zo op het oog op mijn gemak, achter meneer Taylor aan, maar de enkele jongens die zo vroeg al op pad waren, zweefden als spoken aan me voorbij. Spoken uit een duister verleden. Ik keek naar hun gezichten die uitdagend lachten of je aankeken met een blik die alleen een ingewijde begreep,

en vond hen niet om aan te zien zo lelijk. Ik haatte hen, omdat ik donders goed wist dat ik ooit – wat nou ‘ooit’, een paar weken geleden nog – een van hen was geweest. Hun gezichten waren spiegels en wat ik in die spiegels zag, beviel me niet. Het waren de spiegels van een lachspiegelpaleis uit de hel. In plaats van een rozig verliefde jongen met zijn armen vol rozen, toonden ze me ’n loensende, opgedirkte hoer met grijpvingers en zweren op z’n lul.

Ik was blij toen meneer Taylor eindelijk besloot op de bus te stappen. In het gezelschap van vijf zakenmannen was er geen gelegenheid te praten over de dingen waarover hij wilde praten. Ik stapte bij de rolschaatsbaan uit zonder één geheim verraden te hebben. Tot dusver was alles goed gegaan.

www.vrolijk.nu

DVD'S
BOOKS
MAGS
GIFTS
PORN
POETRY
& MORE

BOEKHANDEL VROLIJK

GAY & LESBIAN BOOKS
www.vrolijk.nu

PALEISSTRAAT 135 • AMSTERDAM